

Arrest

nr. 263 232 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ARAM NIANG
Sterrewachtlaan 112
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. ARAM NIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 maart 2014 en dient op 5 maart 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Zij wordt op 3 mei 2021 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Braziliaans staatsburger afkomstig uit Aparecida de Goiânia (staat Goiás). Op uw twaalf jaar ging u samenwonen met uw toenmalige partner, S.L.D.G. U stopte op uw dertiende met uw middelbaar onderwijs. Toen u veertien was, begon Steve met het verhandelen van drugs. U hielp hem met zijn drugsleveringen tot u rond uw veertiende à vijftiende levensjaar zwanger werd en aangaf dat u hiermee wenste te stoppen. Jullie kregen een zoon genaamd M.D.L.S. Omwille van Steves drughandel vond er rond uw zestiende een huiszoeking in jullie woning plaats. Door één van de politieagenten werd u toen bedreigd. Hij beval u seks met hem te hebben in motels en dreigde ermee dat hij anders drugs in jullie huis zou verstopten. U was bang dat Steve het te weten zou komen en diende geen klacht in tegen de agent. Het misbruik duurde twee maanden tot u aangaf dat u ermee wou stoppen. De agent ging akkoord maar verbood u wel in zijn buurt te komen. Niet veel tijd na het misbruik verhuisden u en Steve naar een andere wijk - jullie wilden verder wonen van de buurt waar de politie patrouilleerde - en spaarden ondertussen geld om een vliegtuigticket te betalen naar Europa. Rond uw twintigste levensjaar besloot u om samen met Steve Brazilië te verlaten. Uw partner zat al twee keer in de gevangenis en u besliste dat het zo niet verder kon. U, Steve en M. reisden op 15 maart 2014 legaal met een paspoort naar België om in te trekken bij uw moeder in Grimbergen. Rond 2015, toen u 22 jaar was, gingen u en Steve uit elkaar, jullie zoontje bleef in België en hij keerde terug naar Brazilië. Op 5 maart 2020 verzocht u uiteindelijk om internationale bescherming. U vernam van een vriendin dat u zo'n aanvraag kon indienen en u was zich niet eerder bewust van de mogelijkheden om uw verblijf te regelen. U vreest bij terugkeer naar Brazilië problemen te krijgen met de politieagent die u destijds misbruikte en vreest dat uw ex- partner Steve jullie zoon weer zou willen zien en dat uw zoon in aanraking zal komen met harddrugs. Op heden woont u samen met C.E. in Elsene, met wie u een zoon heeft. Uw partner heeft een verblijfsvergunning en werkt in de bouwsector. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Braziliaanse identiteitskaart, uw paspoort en het paspoort van uw kinderen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in maart 2014 in de Schengenzone aankwam en u sindsdien illegaal in België verbleef. U verzocht pas op 5 maart 2020, m.a.w. zes jaar na uw aankomst in België, om internationale bescherming. Uw uitleg, met name dat u niet wist dat er een mogelijkheid bestond op internationale bescherming en dat iedereen aan wie u raad vroeg u zei dat, indien u stappen zou zetten om uw verblijf in orde te brengen, u uitgewezen zou worden, is geen afdoende rechtvaardiging voor uw extreem laattijdig verzoek (CGVS, p. 5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw extreem laattijdig verzoek in België, manifest niet heeft gedaan. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder heeft u de beweerde problemen met de politieagent, die u na een huiszoeking gedurende ongeveer twee maanden seksueel misbruikt zou hebben, niet aannemelijk gemaakt. Er kan in dit verband immers gewezen worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw relaas. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door een politieagent werd gedwongen om bij hem te gaan wonen omdat hij anders ervoor zou zorgen dat er drugs bij u gevonden zou worden. U bleef een maand bij deze politieagent en besloot nadien het land te verlaten. Dit gebeurde toen u 19 à 20 jaar oud was, vlak

voor uw vertrek uit Brazilië. Dit was de hoofdreden van uw vertrek (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u door een politieagent werd gedwongen om met hem te zijn en met hem seks te hebben omdat hij anders drugs in uw huis zou verstopten. Het seksueel misbruik duurde een tweetal maanden tot uw zestiende. U verbleef nadien nog drie jaar in Brazilië zonder problemen te ondervinden met deze agent. Andere problemen met een politieagent vermeldde u nergens in de loop van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 7-9, p. 11, p. 14). Uw verklaringen omtrent de problemen met de politieagent die u misbruikte zijn bijgevolg zodanig tegenstrijdig dat er geen enkel geloof meer wordt aan gehecht.

Betreffende uw vrees dat indien u naar Brazilië terugkeert, uw ex-dichter bij zijn zoon zal willen zijn en dat u niet wil dat uw zoon in zijn omgeving vertoeft (CGVS, p. 12), moet vastgesteld worden dat uit het loutere feit dat er bij terugkeer mogelijks contactmomenten zullen zijn tussen uw zoon en zijn vader op zich geen enkele nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden. U erkende immers zelf geen vrees ten aanzien van uw ex te koesteren en ook niet voor bedreigingen in hoofde van uw zoon te vrezen (CGVS, p. 12-13). Bovendien heeft uw vrees een hypothetisch karakter. Dit blijkt vooral uit het feit dat uw ex vanuit België meerdere jaren geleden is teruggekeerd naar Brazilië zonder uw zoon (CGVS, p. 7). Uit zijn houding, met name zijn terugkeer, kan dan ook bezwaarlijk blijken dat hij werkelijk de behoefte zou voelen om zijn vaderlijke rol op te nemen indien u samen met uw zoon naar Brazilië zou terugkeren. Tot slot erkende u zelf te denken dat, indien u terug zou keren naar Brazilië, u met een advocaat via een gerechtelijke procedure onder meer het hoederecht over uw kind zou kunnen regelen waardoor uw ex-partner er niet in zou slagen om uw kind bij hem te nemen (CGVS, p. 12).

Dat uw zoon bij terugkeer naar Brazilië zal terechtkomen in een drugsmilieu omdat hij via uw familie in contact kan komen met druggebruikers, is eveneens een louter hypothetische vrees die geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u erkende dat uw zoon ook in België in aanraking zou kunnen komen met drugs (CGVS, p. 13-14) en daar drugs(problemen) een wereldwijd fenomeen zijn die zich niet louter tot Brazilië beperken. Bovendien gaf u toe dat het mogelijk is om zich bij terugkeer naar Brazilië uit de buurt van uw familie in Goiania te vestigen. U heeft hiervoor wel geld nodig. U verklaarde evenwel niet te weten waar u zich zou kunnen vestigen, er geen huis te hebben waar u kan gaan wonen en u niet te kunnen vestigen bij familie. U zou het er bovendien financieel minder hebben omdat de lonen lager zijn en u er zonder diploma geen degelijk werk zal vinden. Het leven in België is beter en u kan uw kinderen in België meer bieden dan in Brazilië (CGVS, p. 6 en p. 14). Een dergelijk motief als dusdanig ressorteert evenwel niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. U erkende immers dat de financiële situatie voor alle Brazilianen moeilijk is. Bovendien erkende u bij terugkeer werk te kunnen vinden (CGVS, p. 13-14) en in afwachting van een eigen woonst even terecht te kunnen bij uw tante zodat u niet bij uw drugverslaafde familie zou moeten inwonen (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw Braziliaanse paspoort en uw Braziliaanse identiteitskaart bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Dit geldt ook voor uw kinderen E. en M.

c. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2. De verzoekende partij stelt dat ze wel een gegronde vrees voor vervolging in haar land van herkomst heeft. Ze meent dat ze er geen bescherming kan krijgen en dat zij het psychisch moeilijk gehad heeft ten gevolge van de feiten die zij er meemaakte en omwille van de algemene situatie.

De verzoekende partij stelt dat ze zeer jong was toen ze naar België gekomen is, en maar tot haar dertiende naar school gegaan is. Dit zijn elementen die onder meer kunnen verklaren waarom ze pas later een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Voorts worden er haar onterecht tegenstrijdigheden verweten.

De verzoekende partij vervolgt dat het duidelijk is dat ze sinds de leeftijd van twaalf jaar het zonder haar moeder heeft moeten stellen en dat zij heeft moeten overleven. Daarenboven zat ze in het drugsmilieu waardoor ze niet veel opties had om te overleven. Haar partner, en tevens de vader van haar zoontje, heeft haar ingezet bij leveringen in drugshandel en dat op het ogenblik dat zij in aanraking kwam de situatie erger werd. Zij werd niet door de politie geholpen, maar gedwongen tot het hebben van seksuele betrekkingen met een politieagent. Doordat de politie corrupt is, kon ze niet naar hen gaan. Daarenboven was ze slechts zestien jaar oud op het ogenblik van de feiten. De verzoekende partij erkent dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat dit kort voor haar vertrek uit Brazilië gebeurd is, maar dat ze daarna over het verleden is beginnen na te denken en hierdoor zich gerealiseerd heeft dat er meer tijd was tussen de feiten en haar vertrek uit Brazilië. Bijgevolg is er geen sprake van gewijzigde versie, maar van een verbeterde versie.

De verzoekende partij verklaart dat op basis van de informatie die ze verkregen heeft, blijkt dat de vader van haar zoontje nog steeds in het drugsmilieu zit. Dit is geenszins hypothetisch. Daarenboven was hun zoontje nog te jong om gerekruteerd te worden voor het drugsmilieu, toen hij een aantal jaren geleden teruggekeerd is naar Brazilië. Zelf al heeft ze in Brazilië de theoretische mogelijkheid om in Brazilië een procedure te beginnen over het hoederecht, loopt ze in de praktijk het risico om gedood te worden vooraleer de procedure beëindigd is. Bovendien beschikt ze niet over de financiële middelen om een dergelijke procedure te bekostigen. Evenmin kan ze beroep doen op de familiale solidariteit, daar haar vader en broers eveneens in het drugsmilieu zitten. In België is het veel onwaarschijnlijker dat haar zoon in aanraking komt met drugs, en al helemaal hypothetisch dat hij zou ingelijfd worden. Omwille van haar vrees voor de politie, kan ze evenmin beroep op hen doen.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat ze niet begrijpt hoe de verwerende partij enerzijds erkent dat er mensenrechtenschendingen plaatsvinden, doch anderzijds niet overgaat tot het verlenen van bescherming. De verzoekende partij benadrukt dat ze bij een terugkeer naar Brazilië een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van bendegeweld. Ze kan geassocieerd worden met het drugsmilieu, en alzo het slachtoffer worden van een buitengerechtelijke executie.

Ook meent ze dat ze wel degelijk het risico loopt om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, zodanig dat haar wel degelijk internationale bescherming dient verleend te worden. De verzoekende partij benadrukt dat ze twee kinderen ten laste heeft, dat zij geen huis heeft, geen opleiding gekregen heeft en geen beroep kan doen op familieleden zonder verlies van integriteit.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Ook stelt ze dat de covid-pandemie de sociale- en economische problematiek alsook de geweldsproblematiek op scherp gesteld heeft. In dit verband citeert de verzoekende partij uit een bericht van Amnesty International.

3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Verzoekster laat verder na uiteen te zetten op welke wijze ze de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster stelt dat de vader van haar oudste zoon en haar eigen familieleden betrokken zijn bij drugsactiviteiten. Ze vreest dat bij een terugkeer naar Brazilië haar oudste zoon eveneens hierbij betrokken zal worden. Verzoekster haalt ook aan dat ze op de leeftijd van zestien jaar gedwongen werd tot het hebben van seksuele betrekking met een politieagent gedurende een bepaalde periode. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekster verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

Voorts stelt de verzoekende partij dat ze niet weet waar ze zich zou kunnen vestigen, en dat ze niet over het geld beschikt om zich uit de buurt van haar familie te vestigen. Ook haalt verzoekster aan dat de lonen lager zijn in Brazilië en dat ze geen diploma heeft waardoor ze moeilijk werk zal vinden. In België hebben haar kinderen bovendien ook meer kansen.

5.2. De verzoekende partij brengt haar identiteitskaart, haar paspoort alsook de paspoorten van de kinderen bij. Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die niet betwist worden.

5.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.4. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door de verzoekende partijen beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald de seksuele mishandeling door een politieagent, het gegeven dat bepaalde familieleden een drugsverslaving hebben, haar socio-economische omstandigheden en het gegeven dat ze vreest dat de vader van haar oudste zoon opnieuw het hoederecht of contact met zijn zoon zal willen hebben, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het HvJ: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De

uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de voorgehouden seksuele mishandeling door een Braziliaanse politieagent. In de bestreden beslissing wordt op goede gronde gemotiveerd dat:

- haar houding niet in overeenstemming kan gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming daar de verzoekende partij pas zes jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft. Het gegeven dat de verzoekende partij niet op de hoogte was van de procedure is op zich geen afdoende verschoningsgrond. Immers van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, *quod non*.
- de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS omtrent de voorgehouden seksuele misbruik door een politieagent: *“Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door een politieagent werd gedwongen om bij hem te gaan wonen omdat hij anders ervoor zou zorgen dat er drugs bij u gevonden zou worden. U bleef een maand bij deze politieagent en besloot nadien het land te verlaten. Dit gebeurde toen u 19 à 20 jaar oud was, vlak voor uw vertrek uit Brazilië. Dit was de hoofdrede van uw vertrek (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u door een politieagent werd gedwongen om met hem te zijn en met hem seks te hebben omdat hij anders drugs in uw huis zou verstoppen. Het seksueel misbruik duurde een tweetal maanden tot uw zestiende. U verbleef nadien nog drie jaar in Brazilië zonder problemen te ondervinden met deze agent. Andere problemen met een politieagent vermeldde u nergens in de loop van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 7-9, p. 11, p. 14). Uw verklaringen omtrent de problemen met de politieagent die u misbruikte zijn bijgevolg zodanig tegenstrijdig dat er geen enkel geloof meer wordt aan gehecht.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het betreffen pertinente en draagkrachtige motieven die hun grondslag in de bestreden beslissing vinden. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen of voor één bepaalde versie van de feiten te kiezen, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. In het voorliggend verzoekschrift onderneemt verzoekster geen ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat van de verzoekende partij die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom bescherming vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk relaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht bescherming te zoeken. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoekende partij waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente, precieze en eenduidige verklaringen af te leggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te ontkrachten, niet verder komt dan het louter bevestigen van één versie van haar verklaringen. De Raad wijst er echter op dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Daarenboven is het geenszins aannemelijk dat de verzoekende partij pas na het invullen van de vragenlijst nagedacht heeft over het verloop van de feiten, en zich gerealiseerd heeft dat de feiten zich veel eerder voorgedaan hebben. Bovendien heeft de verzoekende partij dit geenszins tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de voorgehouden seksuele mishandeling die de verzoekende partij op zestienjarige leeftijd ondergaan zou hebben, wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij het misbruik situeert drie jaar voor haar vertrek uit Brazilië, dat dit misbruik na twee maanden gestopt is en dat deze persoon nooit meer contact met haar opgenomen heeft alhoewel ze mekaar nog één keer gezien hebben (NPO, p.11). Het onderzoek naar haar vrees voor ernstige schade impliceert een toekomstgerichte beoordeling. Uit voormelde gegevens blijkt geenszins waarom de verzoekende partij heden bij een terugkeer naar Brazilië een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, daar de mishandeling reeds geruime tijd voor haar vertrek uit Brazilië hebben plaatsgevonden en de voorgehouden dader haar niet meer opgezocht heeft. Daarenboven verklaart de verzoekende partij ook tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij Brazilië heeft verlaten omdat haar toenmalige partner, de vader van haar oudste kind, twee keer was veroordeeld en *“dan heb ik beslist dat het voor mij ginder niet meer kon”* (NPO, p.9). Ook eerder in het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze Brazilië verlaten heeft uit schrik haar zoon kwijt te spelen omwille van de feiten van zijn vader (NPO, p.6). Hieruit blijkt dat de directe aanleiding voor de verzoekende partij om Brazilië te verlaten samen met haar toenmalige partner diens veroordelingen waren. Voorts erkent de verzoekende partij dat indien ze opnieuw door deze politieman benaderd wordt, beroep zou kunnen doen op de politie voor bescherming (NPO, p. 12).

Haar voorgehouden vrees wordt inderdaad verder ondermijnd doordat de verzoekende partij zes jaar gewacht heeft vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Het gegeven dat de verzoekende partij niet op de hoogte was van de procedure om internationale bescherming, en ze daarom zes jaar heeft gewacht met het indienen van een verzoek om internationale bescherming wordt bovendien ondermijnd door haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud waar ze stelt dat *“iedereen aan wie ik informatie vroeg zei dat indien ik die stappen zou zetten, ik uitgewezen zou worden”* (NPO, p. 5). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij al eerder op de hoogte was van de procedure om internationale bescherming. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de jonge leeftijd dat ze naar België gekomen is, en haar beperkte scholing. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij reeds twintig jaar was bij haar aankomst in België en dat ze bij haar moeder gewoond heeft, die reeds in België was. De leeftijd en de beperkte scholing van de verzoekende partij vormen aldus geen verschoningsgrond waarom zij zes jaar gewacht heeft vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliet dit te doen en gedurende ruim zes jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

6.3.3. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij verder dat ze niet kan terugkeren naar Brazilië omdat de vader van haar oudste zoon nog steeds betrokken is bij drugshandel. Dit leidt de verzoekende partij af uit de foto's van feesten en de kledij die hij draagt op foto's die hij via Facebook met hun oudste zoon deelt (NPO, p.12). Verzoekster vervolgt dat ze niet zo zeer bang is van bedreigingen in haar hoofde of in hoofde van haar zoon, maar dat ze vreest dat als ze terugkeert naar Goiânia (Brazilië) haar zoon in contact zal komen met mensen die met drugs bezig zijn. Haar familieleden gebruiken er drugs en crack (NPO, p.13). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:

- het loutere feit dat er bij terugkeer mogelijks contactmomenten zullen zijn tussen haar zoon en zijn vader op zich geen enkele nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden.
- dat haar vrees een hypothetisch karakter heeft: *“Dit blijkt vooral uit het feit dat uw ex vanuit België meerdere jaren geleden is teruggekeerd naar Brazilië zonder uw zoon (CGVS, p. 7). Uit zijn houding, met name zijn terugkeer, kan dan ook bezwaarlijk blijken dat hij werkelijk de behoefte zou voelen om zijn vaderlijke rol op te nemen indien u samen met uw zoon naar Brazilië zou terugkeren.”*
- de verzoekende partij erkende zelf te denken dat, indien ze terug zou keren naar Brazilië, ze met een advocaat via een gerechtelijke procedure onder meer het hoederecht over haar oudste zoon zou kunnen regelen waardoor haar ex-partner er niet in zou slagen om haar kind bij hem te nemen (NPO, p. 12).
- haar zoon bij terugkeer naar Brazilië zal terecht komen in een drugsmilieu omdat hij via haar familie in contact kan komen met druggebruikers, is eveneens een louter hypothetische vrees die geen verband houdt met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer *“daar u*

erkende dat uw zoon ook in België in aanraking zou kunnen komen met drugs (CGVS, p. 13-14) en daar drugs(problemen) een wereldwijd fenomeen zijn die zich niet louter tot Brazilië beperken. Bovendien gaf u toe dat het mogelijk is om zich bij terugkeer naar Brazilië uit de buurt van uw familie in Goiania te vestigen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen of voor één bepaalde versie van de feiten te kiezen, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. In het voorliggend verzoekschrift onderneemt verzoekster geen ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat van de verzoekende partij die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom bescherming vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk relaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht bescherming te zoeken. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoekende partij waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente, precieze en eenduidige verklaringen af te leggen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de vader van haar oudste zoon, destijds hun kind niet betrokken heeft bij de drugshandel omdat hij te jong was, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat hij heden betrokken is bij drugshandel en zijn zoon hierbij zou willen betrekken. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt niet dat, alhoewel vader en zoon heden contact onderhouden via Facebook, hiertoe pogingen ondernomen heeft. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de facebookberichten niet bijbrengt, geen harde bewijzen heeft van diens activiteiten (NPO, p. p.12) en slechts een beperkte beschrijving van de foto's geeft waaruit ze zijn druggerelateerde activiteiten afleidt, geenszins zijn voorgehouden profiel van drugshandelaar aannemelijk maakt. Evenmin maakt ze aannemelijk dat haar overige familieleden betrokken zijn in de handel van drugs. Daarenboven is het risico dat haar oudste zoon zou hebben om zelf drugs te gebruiken bij een terugkeer naar Brazilië op zich onvoldoende ernstig om aan te nemen dat de verzoekende partij en haar kinderen bij een terugkeer naar Brazilië een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat zij het risico loopt om bij een terugkeer naar Brazilië het slachtoffer te worden van een buitengerechtelijke executie, daar haar familieleden bij drugsactiviteiten betrokken zijn, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangehaald heeft. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij ook na uiteen te zetten waarom ze dit precies vreest en op basis van de gegevens van het rechtsplegingsdossier kan een dergelijke vrees evenmin geconcretiseerd worden. In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij ook naar het lopend onderzoek inzake het overlijden van een nicht. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat zij door haar echtgenoot gedood werd (NPO, p. 9).

6.3.4. De Raad wijst er verder nog op dat louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofd suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"U erkende immers dat de financiële situatie voor alle Brazilianen moeilijk is. Bovendien erkende u bij terugkeer werk te kunnen vinden (CGVS, p. 13-14) en in afwachting van een eigen woonst even terecht te kunnen bij uw tante zodat u niet bij uw drugverslaafde familie zou moeten inwonen (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou*

kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” Voormelde pertinente motieven, die door de verzoekende partij ongemoeid worden gelaten, worden door de Raad overgenomen. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Brazilië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften en die van haar kinderen.

6.3.5. Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Brazilië in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Brazilië:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad vooreerst dat het in Brazilië aanwezige geweld *in casu* politieel dan wel crimineel geweld betreft dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is het bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Uit het bericht van Amnesty International geciteerd in het verzoekschrift blijkt niet dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn. Evenmin laat de covid19-pandemie toe om anders te oordelen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Brazilië dat wordt gekenmerkt door willekeurig geweld, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Overigens laat verzoekster na concreet aan te geven waar de commissaris-generaal niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op wat voorafgaat evenmin worden volgehouden.

8. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

9. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert de schending aan van artikel 13 van het EVRM, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS